

Kapitola devátá

Nejčastější chyby

Snad v každém sportu se najde moment, kdy se něco nedaří, ani zkušený psovodi se při tréninku občas nevyvarují chyb, a kdo začínal, určitě toho pokazil ještě mnohem víc. Ale každý nedostatek lze napravit. Metodika pro odstranění jednotlivých chyb je různá, ale určitá pravidla jsou společná. Nejdříve si musíme chybu uvědomit a správně pojmenovat. Teorie, že všichni rozhodčí jsou slepí, neobjektivní a neumí správně posuzovat, protože vaše precizní zóny nevidí, jsou určitě fajn v případě, že jste navěky smířeni s tím, že vaše špatně natrénované zóny nechcete a nebudete mít lepší. Takže zásada číslo jedna zní, nelžete si do kapsy a přiznejte si, co je třeba změnit. Druhé pravidlo je k našemu egu ještě nemilosrdnější. Musíme si přiznat, že pes chybí proto, že jsme ho cvik špatně naučili. Pravděpodobně jsme mu nevysvětlili, jak má správně pracovat. Pocit křivdy nad tím, že jsme mu stokrát řekli, že má skákat pořádně, a on pořád shazuje, rovnou zahodte. Podstatou chyby je zpravidla fakt, že pes neví, co má správně dělat, nebo není úspěšně motivovaný k tomu, aby to dobře dělal. Poslední nepříjemnost, která je s odstraňováním chyby spojená, je skutečnost, že po nějakou dobu budete muset zanechat závodění nebo rezignovat na dobré umístění, protože na závodech budete trénovat, popř. testovat, co nového jste psa naučili a jak to funguje.

Shazování

Nejprve je nutné si uvědomit, že každý pes občas shodí laťku. Stačí, aby mu podklouzla noha, špatně se odrazil, prudce obrátil, někdy se to

AGILITY

zkrátka stane každému. Jestliže pes latku shazuje pravidelně v každém běhu nebo dokonce několik překážek, jedná se o chybu, kterou je třeba se zabývat. Příčin tohoto nešvaru může být celá řada.

Nejprve je nutné vyloučit zdravotní potíže. Najdou se totiž psi, které bolí záda nebo klouby a přes překážku správně skočit nemohou. Tito psi často odměřují skok, pohybují se neochotně nebo kulhají. Je také možné, že bolest nedávají na parkuru znát, ale všimnete si, že nerozhýbaný pes ráno vstává ztěžka nebo občas kulhá, i když na parkuru z radosti nad tím, že běží, na obtíže zapomíná. V případě, že jsou příčinou shazování zdravotní problémy, je nutné je nejdříve odstranit (tedy zcela vynechat výcvik) nebo musí psovod přijmout svoji základní odpovědnost a vzdát se ve prospěch psa radosti, kterou mu agility přináší. Najde se mnoho lidí, kteří tvrdí, že se pes agility nemůže vzdát, že ho příliš miluje a trpěl by, kdyby mu bylo odpírané. Ve skutečnosti pes především touží být se svým pánem a věřte, že pro každého psa se najde jiná aktivní zábava s psovodem, která mu neubližuje. Každý agilíták si projde okamžikem, kdy jeho skvělý přítel začne být pro překážky zkrátka starý nebo nemocný a musí skončit. Odpověď na otázku, jaký důchod mu zajistit, aby to pro něj i pro psovoda nebylo bolestné, si v srdci musí najít každý sám. Může se nicméně stát, že je zranění krátkodobé. I v takovém případě platí nespěchat, vyléčit psa a zpět na parkur nechávat. Nemoci pohybového aparátu a zranění se při nedoléčení velmi často vrací, a i když už se nám zdá, že pes je v pořádku a nekulhá, je třeba mu dopřát skutečně dlouhou rekonvalescenci a postupný návrat do zátěže.

Jestliže je pes zdravý a má odpovídající stavbu těla, neměl by pro něj být problém překážku přeskočit, aniž by latku shodil. Skok je přirozený pohyb.

Špatná technika skoku

Může se stát, že pes shazuje jednoduše proto, že skákat neumí. Při správně provedeném skoku pes skrčí přední tlapy pod hrudník, vyklepe hřbet do oblouku, zadní nohy se po odrazu stahují pod břicho a pes dopadá nejdříve na přední, až poté na zadní tlapy. Samotná trajektorie skoku má tvar vyklenutého oblouku. V případě že se pes při skoku prohýbá v zádech, odráží se ze všech čtyř najednou, nechává nohy nataže-

né nebo skáče příliš „naplocho“, má špatnou techniku skoku a je třeba ho naučit skákat správně.

A jak toho dosáhnout? Nejprve je nutné přestat skákat úplně, tj. přestat závodit, v tréninku nepoužívat skokové pasáže a soustředit se na skok jako takový. Při výcviku můžete použít metodiku Lindy Mecklenburgové¹, která učí psa skákat z klidu a z místa nejdříve na jedné překážce, přičemž v pohybu nepokračuje, ale nabízí odměnu tak, aby pes zatáčil kolem bočnice. Jiný způsob je nechat psa skákat tak, aby po doskoku sbíral ze země hračku nebo na ní nacházel misku s pamlskem. Je důležité odhadnout trajektorii skoku, aby pes po doskoku udělal ještě jeden krok. V každém případě se bude dívat dolů, bude sklánět hlavu a tento pohyb ho donutí vyklenout hřbet. Jinou metodou je postavit skokovku tak, aby stála proti zdi (samozřejmě v bezpečné vzdálenosti), tato mechanická pomůcka donutí psa skákat krátce a soustředěně). Vždy je nutné skákat v příjemné atmosféře, bez hysterie. Pokud pes shodí lašku, neodměňujte ho, ale také nijak dramaticky nekárejte, v pohodě jej vraťte na start a nechte skočit znovu. Jestliže při výcviku používáte klikr, klikněte za správný skok v okamžiku, kdy pes doskočí a je už zcela jisté, že skočil správně, neshodil a může si jít pro odměnu. Jestliže pes v osmi z deseti případů překážku skočí správně, můžete zařadit druhou. Překážky musí stát v rovině, v dostatečné vzdálenosti, aby se pes mezi nimi mohl srovnat, odhadnout si odskok a skočit správně. Ne však příliš daleko, aby neztrácel pozornost nebo nevybočoval z trasy. Používejte klikr nebo odměnu, kterou pokládejte v rovině za druhou překážku, nyní však již ne těsně za doskok, protože pes už nebude skákat z místa, ale s rozběhem, a musel by nepřírozeně brzdit. V této fázi skokového tréninku, který je zaměřen na styl, by ho to velmi rušilo. Při nácviu stůjte v klidu, nerozbihejte se se psem a nerušte ho svým pohybem, nesnažte se s ním závodit. Vaše místo je za poslední překážkou zhruba v místech, kde se nachází odměna. Psa přivolávejte z odložení nebo (pokud je pes odměnou motivovaný k pohybu vpřed či umí vyslání) stůjte mezi první a druhou překážkou. Důležitý je klid a preciznost, aby si pes mohl uvědomit, co je správné, a mohl se soustředit na svůj pohyb. To je pro psa velmi obtížné. Psovitě šelmy si pohyb svých nohou neuvědomují,

¹ Developing Jumping Skills, Linda Mecklenburg, Clean Run Productions LLC, 2008

AGILITY

nepřemýšlí o tom, kam nohy kladou, a naučit psa, aby se na ně soustředil, vyžaduje čas a motivaci.

Nepozornost

Možností jak naučit skákat nepozorného psa je celá řada. Setkala jsem se s gumičkami nataženými nad laťkou nebo dokonce s drátem, barováním (pomocník přivedává laťku psovi tak, aby se při skoku udeřil) a dalšími technickými pomůckami, které psovi způsobují nepříjemnosti nad skokem a nutí ho skákat výš a více zvedat tlapky. Všechny tyto metody považuji za týrání psa, které navíc vede jen ke krátkodobému úspěchu. Další metoda, která je často používaná, je psa pokaždé, když shodí laťku, zastavit a podle povahy psovoda mu buď nařezat, vynadat mu, na chybu ho upozornit nebo ho jen na chvíli odložit, aby se zklidnil a začal se více soustředit. Upozornění na chybu nebo odložení je správným postupem, nicméně až ve chvíli, kdy pes již zcela bezpečně ví, jaký je jeho úkol, a rozumí tomu, že shoení je chybou. Jinak má každé kázání pramalý efekt, protože pes sice ví, že se zlobíte, ale vůbec nechápe proč. Protože vás má rád, omlouvá se vám veškerou řečí, kterou má k dispozici, je mu to líto nebo se vás dokonce bojí. V agility stejně jako v každé jiné kynologické disciplíně platí, že nejlepší efekt má pozitivní motivace, a pokud psa správně motivujete, sám dělá to, co od něj žádáte. Musí jen bezpečně vědět, o co vám jde. V našem případě o správný skok.

Metodika, jak naučit psa správně skákat, je stejná jako v případě špatné techniky skoku. Jen postup je zpravidla rychlejší, protože fyzická paměť, kterou pes získává při odstraňování špatné techniky, se získává pomaleji.

Existují samozřejmě ještě další příčiny, některé i kuriózní, například když pes shazuje překážky příliš dlouhou a těžkou srstí. Pak není třeba psovi vyčítat, za co nemůže, ale hledat jiné řešení. Například nůžky.

První a poslední laťka

První laťku pes shazuje většinou proto, že se ještě plně nesoustředí nebo (při startu z odložení) je jeho startovní pozice příliš blízko k překážce, tělo se nemá čas srovnat a pes skočí nesprávně. Je to podobné, jako když psovod špatně vede v obratu a psovi nedá šanci skočit správně. Zde je nutné, aby zapojil svůj pozorovací talent a naučil se na základě

své vlastní zkušenosti odhadnout správnou vzdálenost pro start svého psa, správnou polohu (někteří psi neradi startují z pozice vleže), a pokud je příčinou nepozornost, zvolit správnou přípravu psa na start. Někdy pomůže důmyslná hra, chvilka zaměřená na cviky poslušnosti nebo prvky dog dancingu. Některé psi se potřebují před během hodně protáhnout, vyvenčit a vydovádět, jiní mají raději klid. Často má tým své rituály, které mu pomohou soustředit se na běh. Ať už budete svému psovi špitat do ouška verše nebo mu dávat drobné úkoly, je třeba vyzorovat, co mu skutečně pomáhá, a systematicky to používat. Psi, podobně jako malé děti, mají rádi stereotypy a rituály, ze kterých čerpají jistotu, že se chovají správně.

Poslední laťka je opět velmi často záležitostí psovoda. Vypustili jste konec běhu, nestačila kondice (ať už fyzická nebo mentální)? Pes samozřejmě pochopil, že už se nemusí soustředit, že se neběží naplno, je důvod se otočit pro hračku nebo začít brzdit. To všechno jsou příčiny pravidelně či náhodně shazované poslední laťky. Korigujte tedy svůj pohyb a přesvědčte psa, že parkur končí deset metrů za poslední překážkou. Vhodným způsobem je nácvik rovinek a vysílaček. Jestliže je pes naučený běžet v plném tempu na poslední skok, obvykle laťku neshodí. Pro nácvik vyslání je nejlepší pokládat na konec rovinky hračku, miskou s pamlskem nebo využít *double handlingu* a systematicky naučit psa, že někde za poslední překážkou je člověk, ke kterému si běží pro pamlsk nebo který mu podá balon, uzel či jinou odměnu.

Skoková gymnastika

K procvičení správné techniky, upevnění návyků a zvýšení pozornosti psa při práci na skočkách se velmi dobře hodí skoková gymnastika. Jedná se o cvičení, při kterém jsou mezi skokovými překážkami upraveny vzdálenosti podle sledovaného cíle výcviku. Klade vysoké nároky na psa i psovoda.

První cvičení je zaměřené na správné vyklenutí hřbetu a pozornou práci nad překážkou. Doporučuji trénovat v klidu, samostatně nebo jen v malé skupině, zpočátku s minimálním množstvím rušivých podnětů. Psovod musí především velmi dobře znát optimální délku skoku svého psa. Cílem je, aby pes v klidu překonal řadu překážek postavených v rovině po obloukové trajektorii, aniž by musel výrazně měnit (zkracovat

AGILITY

či protahovat) skok. Ihned po dopadu přichází další odraz, vzdálenost mezi překážkami se nemění. Ideální je stavět čtyři překážky, startovat z klidu, nejlépe z odložení, a do klidu se opět vracet. Nabízejte odměnu položenou na zemi či pamlsek nebo házejte míček až v okamžiku, kdy pes práci dokončí. Cílem není rychlost, ale pozorné, klidné a bezchybné překonání skokovek. Není třeba se bát zpomalení psa pro budoucí práci na sekvencích, jedná se o cvičení, které napomáhá vtisknout si správnou pohybovou paměť.

Druhé vhodné cvičení je odlišné. Učí psa samostatně odhadovat optimální odskok a zkrátit či prodloužit krok mezi překážkami. Je to cvičení založené na odhadu a tělesné obratnosti. Pokud chce pes opravdu skočit správně, zpravidla umí vyřešit i nepředvídané situace. Překážky stavte opět v rovině, tentokrát však v různých vzdálenostech podobně jako při závodech (5–7 metrů), jejich počet se může libovolně měnit. Tentokrát můžete startovat z ruky i z odložení, podle chuti, cvičení se provádí v plném tempu. Pamatujte, že opakování je matka moudrosti, proto je praktické se k tomuto cvičení pravidelně vracet.

Pro obě varianty samozřejmě platí, že ihned po chybě (shození laťky) v klidu přerušíme práci a opravíme celou sekvenci. Cvičení je zaměřené na to, aby pes chápal, že je žádoucí neshodit žádnou laťku.

Jak předcházet chybám

Naučte psa již ve štěněčím věku vnímat, kam klade tlapky. Využívejte k tomu terén (naučte ho třeba chodit po širokém kmeni stromu, který leží nízko nad zemí) nebo si připravte jiné bezpečné prostředí. Výborné je položit na trávu žebřík a vést jím psa na vodítku, bude mu nepříjemné stoupat na dřevěné příčky, a tak bude soustředěně pokládat tlapky do mezer. Možností najdete určitě spoustu, jen je důležité, aby byly bezpečné a psa bavily. Velmi dobrou pomůckou pro to, aby si pes své nohy uvědomoval a řešil, kam a jak je pokládá, je opět trénink pomocí klikru. Dobře to znají všichni, kdo se svým psem cvičí např. prvky dog dancingu. Pokud se budete chtít svému psovi věnovat i mimo parkur agility a podpořit to, aby si své nohy uvědomoval, naučte ho zvedat každou ze čtyř nohou na povel. Naučte ho couvat nebo stát na zadních. Pokud trénujete zóny, ať už zastavované nebo sbíhané, jsou uvedené pomocné cviky velkou výhodou. Pes, který umí ovládat své zadní nohy a uvědomuje si,

kde je má, mnohem lépe pochopí, co po něm chcete na zóně, pokud žádáte, aby stál zadními na překážce a předními na zemi. Výborné cvičení na uvědomování si nohou jsou také klasické nácviky poloh sedni, lehni a vstaň. Naučte svého psa, aby při změně polohy (např. ze sedni do stoje) držel zadní nohy na místě a pohyboval jen předními. Nebo ho naučte oboje, tedy aby na jeden povel pes držel na místě zadní nohy a měnil jen přední, na jiný povel obráceně, zadními pohyboval a přední zůstaly na místě. Jakékoli cvičení, které bude psa nutit přemýšlet o svých nohou, se vám na parkuru mnohokrát vrátí.

Nikdy při nácviku skoku nedržte odměnu pro psa nad laťkou. Pes pak zdvihá hlavu do výše směrem k odměně, a to ho nutí nad skokem prohýbat hřbet. Vždy mu dejte najevo, že shoení není správné. Zastavte práci, vraťte se na začátek sekvence nebo před skok. Postupujte klidně. Cílem výcviku není to, aby se pes cítil provinile a po shoení se bál trestu. Pouze pes, který je v dobré psychické pohodě, bude na parkuru odvádět stoprocentní výkony. Jakmile přijde na to, co je správné, sám bude usilovat o to, aby vám vyhověl.

Přestože řada i velmi zkušených agilítáků učí, že je možné začít skákat už v raném štěněcím věku, začněte až později. Je pravda, že běh a skok jsou pro psa zcela přirozeným pohybem, ale nácvik agility je specifický tím, že psovi přidáváme podněty, kterými jeho pohyb regulujeme nikoli v momentu, který si zvolí sám, ale ve chvíli, kterou jsme mu vybrali my, a v rychlosti, která nemusí vždy odpovídat jeho schopnostem udržet rovnováhu. Pro tělo, které ještě neukončilo svůj fyzický vývoj, mohou obraty a dopady předznamenat budoucí problémy s pohybovým aparátem. Bohužel na to mnoho psodův přichází příliš pozdě a někteří nikdy, byť se diví, proč má zdravotní potíže již pětiletý pes.

Často je možné vidět psodovy, kteří si pořídí psa na agility (ve většině případů se jedná o kategorii large) a začínají již s malým štěnětem trénovat skok na nízkou výšku. Pes se s velkou chutí naučí rychle probíhat mezi bočnicemi bez nutnosti odrážet se a skákat a nerespektuje laťky. Naučí se tak skákat na plochu, tedy špatným stylem. Špatnou techniku skoku si lidé vlastně zavíní sami. Pro rychlé psy plemen, která v dospělosti budou patřit do kategorie large (v převážné většině se jedná o border kolie, belgické ovčáky apod.) je lepší vytrvat a s tréninkem skoku jako takového začít v době, kdy je pes vyvinutý a fyziky dospělý, tedy

AGILITY

nejdříve v jednom roce věku. Další výhodou je, že můžete pejska nechat nejprve vyšetřit na DKK (tedy dysplazii kyčelního kloubu), případně DLK (dysplazii loketního kloubu), než ho začnete zatěžovat skoky. S ročním zvířetem je potom možné začít skokový trénink na plnou (nebo skoro plnou) výšku a rovnou jej skok naučit správně.

V neposlední řadě je lepší psa nechat psychicky dospět a věnovat první rok jeho života hrám, cvičením koncentrace, cvikům odložení, vyslání a obrátům. Správně připravený pes, který udrží delší dobu pozornost, umí si s vámi hrát (a vy s ním) a práce ho těší, pak dělá velmi rychlé pokroky a překvapí vás tím, jak rychle bude ve výcviku postupovat. Příprava na zemi určitě není přehlídkou ztraceného času, ale důležitou součástí výcviku.

S malými plemeny je v případě skoků situace jiná, tam se skokové chyby nevyskytují v takovém množství případů jako u plemen větších. Přesto je dobré, pokud i malý pejsek překonává skokové překážky na plochu (tedy bez rezervy a tak, že „škrτά“ nohou při skoku o tyčku), zařadit skokový trénink až v době, kdy je fyzicky dospělý a je možné mu nastavit plnou výšku skoku. Malá plemena sice dospívají dříve než plemena velká, přesto je potřeba i je nechat dospět (i když třeba není nutné čekat do jednoho roku stáří, než začnete s tréninkem). U určitých plemen existují i specifické rysy povahy, díky nimž je lepší začít s výcvikem později. Některá plemena jsou schopná a ochotná pracovat v půl roce, některá (a to bez ohledu na velikost psa) prostě dospívají déle a není dobré na štěně nakládat příliš úkolů, kterými je znechutíte.

Naučte psa cílevědomě sledovat následující skok a pohybovat se vpřed. Psi, kteří se neustále otáčejí na psovoda, nemohou skákat správně, každý pohled je vyvádí z tolik potřebného soustředění a také jejich pohyb je vyvedený z rytmu a rovnováhy.

Naučte se správnému vedení. Mnoho shozených latěk je možné přičíst k tíži špatnému pohybu psovoda. Jestliže dáte povel příliš brzy nebo naopak pozdě (nesprávný *timing*), ve *frontcrossu* psovi překážíte, takže skáče „do vás“, nebo psa přivede na skok ve špatném úhlu, jedná se o vaši chybu, kterou lze odstranit promyšleným vedením nebo prodloužením či zkrácením oblouku. Důležitá je už prohlídka trati, hledejte takový způsob vedení, abyste psovi nepřekáželi a především aby vždy včas věděl, kam se bude pohybovat.

Slalom

Náběhy

Do slalomu musí pes vždy nabíhat tak, aby první tyčka byla po jeho levé straně. Citace z pravidel agility je poměrně strohá, je k ní potřeba dodat, že správně připravený pes nabíhá do slalomu zcela samostatně z jakéhokoliv úhlu bez zbytečného ovlivňování psovodem. Jestliže pes nabíhá pravidelně špatně, je třeba s tím něco dělat. Při hledání důvodů, proč nenabíhá správně do slalomu, musíme rozlišit situace, kdy:

- a) Pes neví, z které strany má nabíhat. To je pouze věcí tréninku, nejedná se o chybu, ale o to, že pes dosud slalom vůbec nechápe a neumí. Nacvičovat se může např. uličkou, 2 x 2 metodou, vedením za rukou a postupným požadováním samostatnosti v náběhu.
- b) Pes je rozptýlený a nesoustředěný, nedává pozor, popř. ho vyrušila jiná překážka (past). Trénujte tedy v krátkých blocích, aby udržel pozornost. Hned na začátek po krátkém rozskákání zařazujte trénink sekvencí se slalomem. Neplatí pravidlo, že je psa potřeba nejdříve vyběhat a pak již zklidněného vzít ke slalomu, unavený pes se už nemůže koncentrovat.
- c) Pes se nenačil přizpůsobit svoji rychlost náběhu a mívá druhou mezeru, protože se nestihá včas stočit. Tento problém se odstraní postupně na základě získaných zkušeností. Jestliže se jedná o temperamentního psa, je možné mu pomoci tím, že mu těsně před slalomem budete dávat povel k zalehnutí (musí umět na povel lehni v běhu rychle zareagovat – trénuje se odděleně od překážek). Nejdříve budete trvat na úplném zalehnutí a pes bude nabíhat z klidu, postupně budete psa z lehu uvolňovat stále dříve. Získá tak zkušenost, že před slalomem lehce změní tempo, přibrzdí a nebude mu dělat problém vytočit první oblouk. Další možností je přidat mechanickou pomůcku, tj. oblouk nebo plůtek připevněný na první a třetí (popř. druhou a čtvrtou) tyčku slalomu, který psa navede do správného směru a naučí ho stáčet se (díky pohybové paměti).
- d) Psovod se připlétl psovi do cesty natolik, že ho nepustil do správného náběhu. Tyto situace často vznikají v případě, že pes samostatně nabíhat neumí a je závislý na tom, že mu psovod rukou (nebo jiným

AGILITY

způsobem) první mezeru slalomu zkrátka ukáže. Řešením je vrátit se na začátek a přimět psa, aby o náběhu přemýšlel a naučil se hledat si náběh sám. Samozřejmě si také kontrolovat svůj pohyb. Pokud psovod trvá na tom, že z nějakého důvodu bude psovi náběh do slalomu vždy ukazovat, musí počítat s tím, že musí dokonale ovládat svůj pohyb a vždy být včas na správném místě.

- e) Psovod psa vyrušil svým pohybem v nelogickém směru. To se může nezkušeným psům stávat. Při tréninku je nejpraktičtější pohyb podél slalomu nejprve přizpůsobit tempu psa a pohybovat se společně. Čím si je pes ve slalomu jistější, tím dříve psovod od nedokončeného slalomu odbíhá a za slalomem se otáčí. Postupně se tak dopracujete až k tomu, že psa nevyvede z míry ani protipohyb psovoda. Cílem je, aby pes vnímal překážku jako celek a nikdy ji bez ohledu na pohyb psovoda neopustil předčasně. Hodně záleží na citu, při nácviку samostatnosti svého psa pozorně sledujte, ve které fázi si můžete dovolit další krok. Střídejte jednoduché proběhnutí slalomem s náročnějšími situacemi. Samozřejmě musíte počítat s tím, že pes při zvýšení obtížnosti bude chybovat. Neberte to tragicky a s cvikem si vyhraďte. Hledejte vždy příležitost, jak psa povzbudit a odměnit. Výsledek se pak v tomto případě dostaví téměř automaticky.

Nutno říci, že všechny uvedené chyby lze odstranit trpělivostí a pravidelným opakováním. Slalom je jednoznačně překážka, kterou je nutné „nadrilovat“. Je-li výcvik veden správně, úspěch přichází s počtem opakování. Pozor na ztrátu motivace, opět platí obecná pravda, že výcvik musí skončit v momentě, kdy psa ještě baví. Jestli ho nebaví vůbec, postarejte se nejprve o to, aby začal být dostatečně zábavný. Zásadou při tréninku náběhů je, že opakujete vždy celou sekvenci. Pro výcvik má nulový význam, když opravíte náběh pouze z místa. Pokud pes v sekvenci nabíhá opakovaně chybně, zjednodušte pozici, snižte požadavky a vraťte se o krok zpátky. Nefixujete pak chybu, ale upevňujete předchozí dovednost, abyste se mohli dostat dál.

Při nácviку správných náběhů je užitečné sledovat své tréninky natočené na videu nebo využít pomoci zkušeného trenéra, který vám přesně řekne, jaké chyby jste se právě dopustili.

Vypadávání, nesoustředěnost a ztráta motivace

Většinou psi přeruší práci uprostřed slalomu nebo vynechají tyčku proto, že v rychlosti uklouznou a ztratí rytmus. Je to často způsobeno tím, že se psovod pohybuje směrem od psa. Naučit psa dokončit slalom bez ohledu na to, kam se pohybuje psovod, je jedna z velice důležitých věcí. Uvolní vám to ruce pro další vedení. Najdou se však i psi, pro které je slalom únavná překážka, špatně se při něm soustředí a nebaví je. Oblíbeným způsobem, jak jim v tomto případě pomoci, je zkrátit slalom na šest tyček a postupně po dvou tyčkách přidávat. V tomto případě můžeme doporučit psa vracet do slalomu tam, kde udělal chybu, a dát mu najevo, že chťe nechťe musí slalom dokončit. Pokud ho dokončí, měla by následovat bouřlivá pochvala a odměněn by měl být každý pokrok. Nebojte se psa přemotivovat. Skoro neznám takového, který by na uzenu rybu nezareagoval dychtivě. Nikdy nespojujte výcvik s nátlakem, psa znechutí překážka, u které ho neustále někdo peskuje. V případě chyby jej pouze v klidu opravte.

Jestliže je pes fyzicky nebo psychicky unavený a slalom nepatří mezi jeho oblíbené překážky, prostě ho pro tentokrát z tréninku vynechejte.

Je zkratka nejlepší mu vysvětlit, že slalom je super překážka. Tato část tréninku je stoprocentně na straně psovoda. Pes pro vás udělá hodně, ale vy si musíte připravit ideální půdu, v tomto případě zajistit, aby byl pes dostatečně motivovaný. Pokud máte pejska, který není moc nadšený z odměn, jež mu dáváte, vyměňte odměny, uvařte třeba uzené maso, případně ho nechte nějakou dobu více vyhládnout. Je samozřejmé, že najedený a vyběhaný pes se na parkuru příliš nepřetrhne, pokud agility není jeho velká zábava. Když přijdete se psem, který celé dopoledne běhal po poli a je unavený a dobře najedený, je jasné, že jeho motivace nebude taková, jako když dorazíte s pejskem hladovým (nebo alespoň mlsným) a odpočinutým.

Zóny

Sestupné zóny

Nejjednodušším způsobem, jak provádět skvělé sestupné zóny, je naučit je svého psa od samého počátku zdolávat správně jednou metodou

AGILITY

a tu už nikdy nezměnit. Je málo takových, kterým se to povede, zvlášť jestliže se jedná o prvního psa a chybí vám zkušenosti. Často člověk propadne kouzlu mnoha vyzkoušených receptů. Výsledkem je pak zmatený pes, který nejen že neví, jak se má na konci kladiny zachovat, ale zároveň dobře ví, že musí utéct dříve, než po něm psovod skočí a provede mu něco nepříjemného.

Pravidlo číslo jedna spočívá v tom, že chcete-li mít perfektní zóny, zapomeňte na to, že na nich budete psa jakkoli chytat, poponášet anebo s ním i hruběji fyzicky manipulovat. Odskakované zóny vznikají právě tímto způsobem.

Pravidlo číslo dvě s tím souvisí, pes totiž potřebuje pochopit, co přesně se od něj žádá. Rád to pak pro svého pána bude vykonávat. Nejčastější metody, které se na zónách používají, jsou *2o2o* (*two on two off*), *FoF* (*four on the floor*), *zastavení na konci překážky*, *sbíhaná zóna* (zpravidla založená na mechanické paměti s využitím klikru), metoda *target* (pes na konci zóny vyhledává terčík, kterého se dotýká nosem nebo tlapkou) a jejich nejrůznější obměny a variace. Zde se budeme věnovat jen obecným opravám již pokaženého. Zkušenost praví, že jedinou možností je přestat se závoděním a zóny znovu pečlivě natrénovat. Pro většinu závodníků tím kupodivu motivace opravit zóny končí. I za cenu náhodnosti výsledku se nedokážou vzdát neustálých pokusů na trati.

Třetím pravidlem je – prolomte stereotyp. Jestliže je už pes totálně zmatený z toho, že ať zastaví, kde zastaví, je to vždycky špatně, brzdí nebo utíká, použijte pamlsek a klikr a naučte ho zóny sbíhat. Bude to trvat rok, ale vyplatí se to. Jestli odskakuje sbíhané zóny, nepodařilo se vám vysvětlit mu, co se od něj žádá, naučte ho některou ze zábavných nastavovacích metod, jsou snadno srozumitelné.

Pravidlo číslo čtyři říká, že neexistuje špatně provedená zóna, která by na závodech či tréninku zůstala neopravená. Tím spíš, že chyby už se staly a opravu musíte vždycky provést. Proto volte takové metody, které vám trénink přímo v parkuru umožní. Nemusíte se bát reakce rozhodčího. V českém i mezinárodním měřítku platí, že potřebujete-li opravit zónu, opravíte ji (celou jednotlivou překážku nebo jen sestupnou zónu) a okamžitě opustíte parkur. Pak vám nemůže nikdo nic vytknout. Naučte se také, že dobíhat po diskvalifikaci parkur neznamenaá vypustit